



**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta Zozimi pape.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

& suppeditat q̄ dicat, nec p̄t aliq̄n deē q̄ vincat cū tā misere impiūq̄ sit q̄ n̄r̄a virtute fi-
dei & ipsa plenius veritate vincat. Qui ei oēm vitæ spem respuit atq; cōtēpfit iimica dāna-
bilit̄q; cor suū disputatōe cōfundens, cū credit nihil esse q̄ a deo accipiat, ne aliquid supesse
q̄d petat ad sanandū, sed q̄ sibi hoc abstulit vterius quid reliquit? Si ergo sunt aliqui, q̄s in
fui defensionē p̄uersitas tāta defixit, q̄ huic se dogmati dedant atq; cōiungāt, sperātes hoc
ad catholicā p̄tinere doctrinā, q̄d abhorrēs longius & penitus approbat aduersum, infecti
illoq; & monitis & verbis vt haberēt inducti, quatenus ad rectū vitæ tramitē redeāt, festina
būt, ne diutius mentē obsidēs, velut pestis eorū sensibus error inuadat. Nā si Pelagius q̄cūq;
restitit loco eorū anios, q̄ facile vel simpliciter crederēt disputādi hac affirmatiōe decepit,
seu hic illi in vrbe sunt, q̄d nesciētes nec manifestare possumus, nec negare cum & si sunt la-
teant, nec aliq̄n audeāt, vel illū p̄dicantē ista defendere, vel talia aliq̄ nostrorū p̄sente iacta-
re, & in tāta populi multitudine deprehendi aliquis facile nec alicubi possit agnosci, siue in
quouis terrarū loco degant dei n̄ri m̄ia, gratiaq; credimus, q̄d facile corrigant, audita eius
dānatione qui fuerit pertinax, & resistēs huius dogmatis autor inuentus, non interest, vbi
isti fuerint, dū vbiq; inueniri potuerint, sunt sanādi, nobis t̄n̄ nec suaderi p̄t eū esse pur-
garū, quāuis ad nos a nescio q̄bus laicis sint gesta plata, quibus ille & auditū se crederet &
absolutū. Quæ vtrū vera sint dubitamus, q̄d sub nulla illius cōcilij executōe venerunt, nec
eorū aliq̄s accepimus de hac re literas, apud q̄s istius rei p̄stitit causas. Qd̄ si de sua ille potu-
isset purgatōe cōsiderare, hoc magis credimus q̄d egisset, q̄d multo verius esse poterat, vt illos
cogeret epistolis suis q̄ diudicauerāt iudicare, verū cū sint aliq̄ in ipsis posita gestis q̄ obie-
cta partim multatō ille suppressit, partim multa in se verba retorquēdo, tota obscuritate
cōfudit, aliq̄ magis falsis argumētis, quā vera rōne vt ad tps videre poterat, purgavit, alia ne-
gādo, alia falsa interpretatiōe vertēdo. Sed vtinā q̄d magis optandū est etiā ille se ad verā ca-
tholicæ fidei viā ab illo sui tramitis errore cōuertat, vt cupiat velitq; purgari, cōsiderēs q̄ti-
dianā dei gratiā adiutoriūq; cognoscēs, vt videat verū, & approbet ab oibus manifestis ra-
tione correctus, nō gestorū iudicio, sed ad catholicā fidē corde cōuerso, Vñ nō possum illo-
rū nec approbare nec culpāre iudiciū, cū nesciamus vtrū vera sint gesta, aut si vera sunt, illū
subterfugisse cōstet magis quā se in tota virtute purgasse. Qui si cōfideat, nouitq; nō oīni di-
gnū eē indignatōe q̄d dicat aut iā hoc totū se refutasse q̄d dixerat, non a nobis accersiri, sed
ipse debet potius festinare, vt possit absolui. Nā si adhuc taliter sentit, q̄n̄ se n̄ro iudicio qui-
busuis acceptis lris cū sciat dānandū se eē cōmittet. Qd̄ si accercendus eēt ab his melius fie-
ret q̄ magis pximi & nō longo terrarū spatio vident eē disiūcti, sed nō deerit cura si medi-
cinæ p̄beat ille materiā, Potest enī dānare q̄ senserat ac datis lris erroris sui, vt regressum ad
nos decet veniā postulare frēs charissimi. Librū sane q̄ eius eē dicebat nobis a v̄ra charitate
trāmissum euoluimus, in q̄ multa blasphema erāt, nihil q̄d placeret, nihil q̄d penitus non
displiceret, a quis dānandū atq; calcandū, cuius similia nisi q̄ ista scripserat, nemo alter in
mentē reciperet atq; sentiret. Nā hoc loco de lege latius disputare velut corā posito repu-
gnātūq; Pelagio necessariū eē nō duximus, cū vobiscū totā rē sciētibus, parit̄q; nobiscū assen-
sione gaudētibus, colloquamur. Tūc enī melius hæc exēpla ponunt, q̄n̄ cū his q̄s hæc con-
stat res prudētes eē tractamus. Nā de nature possibilitate, ac de libero arbitrio, & de oīni
dei gr̄a, & q̄tidiana gr̄a, cui nō sit recte sentienti vberimū disputare. Anathematizet ergo
ista q̄ sensit, vt illi q̄ eius sermonib⁹ fuerāt, p̄ceptisq; collapsi, q̄d tandē habeat fides verā co-
gnoscat. Facilius enī reuocari poterūt, cū ista a suo senserint autore dānari. Qd̄ si ille ptina-
ci in hac voluerit impietate p̄sistere eē agendū, q̄tenus vel his possit subueniri, q̄s non suos sed
huius magis error induxit, ne & illis hæc medicina pereat, cuius iste talē non admittit, nec
postulat curā. Deus vos custodiat incolumes frēs charissimi. Data VI. Calē. Februarij.

¶ Item epistola familiaris ad Aurelianū Carthaginensem episcopū.

Innocētius Aurelio ep̄o Carthaginēsi. In familiarib⁹ scriptis dilectio vera cōsistit, & fit. B
mius charitatis officia melius se orsa mereant. Quāobrē p̄ fratē n̄m Iulii ep̄e extrin-
sec⁹ missē r̄ndere gestui, ne ap̄d me forsitā remaneret peculiaris negatē salutatiōis offen-
sa, supradictū igit̄ frēm n̄m tuē dilectōi restituo, cū ap̄lice sedi dignū ad relatōem duplicis
synodi iudicatis. Superest, vt orat⁹ a nobis dñs p̄stare dignet̄, q̄ten⁹ oīs eccl̄ie sue macula cōtri-
nui laborib⁹ n̄ris possit abstergi, dñs custodiat te icolumē fr̄ charif. Data VI. Cal. Februr.

Incipiunt decreta Zozimi pape.

¶ Qd̄ monachi vel laici nisi p̄ grad⁹ eccl̄iasti- dus sui periculo subiacebit. 2
cos nō debeāt ad summū sacerdotiū p- 1. ¶ Quæ in singulis clericorū gradibus tēpora
¶ Qd̄ si q̄s interdicta despexerit, gra- (uenire, sunt p̄fixa, 3

h 4 Episco-

Decreta Zozimi pape.



Piscopus Zozimus vrbis Romę Hestio epō Salonitano salutē. Exigit dilectio tua p̄ceptū apl̄icę sedis, in q̄ pat̄z decreta consentiūt, & significas nō nullos ex monachoz cętu, q̄z sollicitudo q̄uis frequētia maior ē, sed laicos ad sacerdotium festinare.

¶ Capitulum primum.

C ¶ Hoc autē specialiter & sub p̄decessoribus nostris & nuper à nobis interdictum cōstat literis ad Gallias Hispaniasq; transmissis, in quibus regionibus familiaris est ista p̄sumptio, quāuis nec Africa sup̄ hac admonitōe n̄ra habeat aliena, ne q̄s penitus cōtra pat̄z p̄cepta qui ecclesiasticis disciplinis p̄ ordinē nō fuisset ibutus, & tempoz approbatione diuini stipendijs eruditus, nequaquā ad summū sacerdotiū aspirare p̄sumeret, & nō solū in eo ambitio inefficax haberet, verū etiam in ordinatores eius, vt carerent tuā statura quē sine ordine cōtra p̄cepta pat̄z crediderāt p̄sumendū. Vñ miramur ad dilectiōem tuā statura sedis apostolicę nō fuisse plata. Laudamus igit cōstantiam tuā frater charissime nec aliud de p̄ticipij censura v̄teris autoritatis genus expectandū fuit, quā vt talibus ambitōibus, p̄ p̄ceptis pat̄z in p̄cinctu fidei cōstituti occurreres. Igit si qd autoritati tuę (qd nō opinamur) æstimas defuisse, supplemus. Vos obstitite talibus ordinatōibus, obstitite sup̄bie & arrogātie veniēti. Tecū faciūt p̄cepta pat̄z, tecū apl̄icę sedis autoritas. Si em̄ officia secularia principalem locū nō vestibulū actiōis ingressis, sed p̄ plurimos gradus examinatis t̄p̄alibus deferunt, q̄s ille tā arrogans, tam ipudens inuenit, vt in cęlesti militia q̄ p̄pensius p̄deranda est & sicut aurū repetitis ignibus explorāda statim dux eē desiderat cum tyro añ nō fuerit, & prius velit docere q̄ discere. Assuescat in dñi castris, in lectoz primitus gradu, diuini rudimentis seruitij nec illi vile sit exorcistā, acolitū, subdiaconū, diaconū p̄ ordinē fieri, nec hoc saltu sed statutis maiorē ordinatōe t̄p̄ibus. Iā vero ad p̄brii fastigiū talis accedat, vt & nomen etas īpleat, & meritū p̄bitatis stipēdia añ acta testent, iure inde summi p̄ticipis locū sperare debeat, facit hoc nimia remissio cōsacerdotū n̄roz q̄ pompā multitudinis q̄rūt, & putāt ex hac turba aliqd sibi dignitatis acq̄ri. Hinc passim nūerosa popularitas etiā his vbi solitudo ē talis reperit, dū parochias extendi cupiunt, aut q̄bus aliud p̄stare nō possunt, diuinos ordines largiūt. Qd oportet districti semp esse iudicij, rarum est em̄ omne quod magnum est.

D ¶ Proinde nos ne qd meritis dilectionis tuę derogaremus, ad te potissimū scripta direximus, q̄ in oīm frat̄ū & coepoz nostroz facies ire notitiā, nō tm̄ eoz q̄ in ea prouincia sunt sed etiā q̄ in vicinis dilectionis tuę prouincijs adiungunt. Sciet quisquis hoc postposita p̄m & apostolicę sedis autoritate neglexerit, à nobis districti vindicādū, vt loci sui minime dubitet sibi constare rōnem, si putat post tot prohibitiones impune posse tentari. Contumelię enim studio sit quicquid interdictum totiens vsurpatur.

E ¶ III. ¶ Hęc autē singulis gradib⁹ obseruāda sunt t̄pa, si ab infantia ecclesiasticis ministerijs nomē dederit, & iter lectores ad XX. ætatis annū cōtinuata obseruatione p̄duret. Si maior & grandęuus acceperit, q̄ tm̄ post baptismū statim diuine militię desiderat mācipari, siue iter lectores siue iter exorcistas q̄nquēnio teneat. Exide acolitus v̄ subdiacon⁹. III. annis sit, & sic ad b̄ndictiōe diaconat⁹ si mereat accedat, in q̄ ordie q̄nq; annis si īculpate se gesserit, adherere debet. Exide suffragātib⁹ stipēdijs p̄ tot gradus datis, p̄prie fidei documētis, p̄briū poterit p̄mereri, de q̄ loco si eū exactior ad bonos mores vita p̄duxerit summū p̄ticipatū sperare debet. Hac tm̄ lege seruata, vt neq; digam⁹, neq; viduę marit⁹, neq; p̄cēnites ad hos gradus possit admitti. Sane etiā defēsores ecclesię q̄ ex laicis sūt sup̄radicta obseruatōe teneant si meruerint ī ordine eē clericatus. Data, 8. Calēd. Martij, Honorio, XII. & Theodosio, VIII. augustis

¶ Ad Clerum Rauennensem monitorium.

(consulibus.

F ¶ Zozimus ep̄s vrbis Romę cōmonitoriū p̄bris & diaconibus q̄ Rauēnē sunt, Ex relatione fratris nostri Archidami p̄bri qualiter suscepti sitis, vel qd egeritis cognouimus, vel qualiter illi suscepti sunt, q̄ contra canones aduersum nos ad comitatū nescio qua audaci temeritate ire voluerūt. Ad vos hæc q̄ nūc misimus, olim scripta feceramus, eoz quas iniuriose miserāt, respondētes ep̄istolis. Sed qm̄ nō potuerunt rei in sua, hoc est in nostra ecclesia Romana cū nostris cōp̄bris cōmorari hos ad vos illis tradēdas literas destinamus, ī q̄bus decreto nostro sancimus, memoratos p̄turbatores oīm ab apl̄icę sedis nostre coione alienos fuisse, atq; n̄ra subscriptiōe probatā iniam suscepisse. Illos etiā q̄ effrenato huic facto cōsilioq; assensum cōmodare voluerunt, vestrę charitatis est æstimare qualiter habeantur. Quibus hoc obijcere vos debetis, quod iuxta canonū p̄cepta fortiter incurrerūt, & q̄liter presbyteros nō decebat rebelles existere, tentauerunt. Vos autē monemus in speculis esse debere, neq; eoz prorūpat audacia, quos anathematizatos scit sancta apostolica ecclesia. De his vero qui eoz se societati iunxerunt, qd agere debeamus cū reuersi fueritis cōsilio meliore tractabimus, Et alia manu. Data V. Calēd. Octobris, Honorio, XII. & Theodosio augustis cōsulibus.

Incipiunt